

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1875	Δ' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 20 Μαρτίου 2015 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Παρθενία - γάμος - ἐκτρώσεις

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1)

Χαίρω, ἀγαπητοί μου, ποῦ σὰς βλέπω συγκεντρωμένους στὸ ναό. Ἡ ἀκολουθία αὐτῆ τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας, παρὰ τὴν ἀποστασία τῶν ἡμερῶν μας ἀπὸ τὴν ἀγία πίστι τῶν πατέρων μας, ἐξακολουθεῖ –εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων– νὰ συγκινηθῆ καὶ νὰ ἐλκύη· κι αὐτὸ εἶνε παρήγορο.

Κάθε Παρασκευὴ βράδυ τῶν ἐβδομαδῶν αὐτῶν τῶν Νηστειῶν προσπαθοῦμε, ἀποβλέποντας στὴν ὠφέλεια τῶν πιστῶν, νὰ ἐρμηνεύουμε κάποιον ἀπὸ τὰ νοήματα τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Ὁ ὕμνος αὐτὸς ἔχει τώρα μεγαλύτερη ἀνάγκη ἐρμηνείας λόγῳ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος ποῦ ἐπικρατεῖ λόγῳ ἐλλείψεως ἐκκλησιαστικῆς ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ λόγῳ ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὴν ὠραία ἐλληνικὴ μας γλῶσσα.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἕνα ἀθάνατο μνημεῖο τῆς ὀρθοδόξου λατρείας μας. Ἔχει ὡς βάσι τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «Χαῖρε», ποῦ εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὴν Παρθένο Μαρία στὴ Ναζαρέτ (Λουκ. 1,28), καὶ τὸ ὁποῖο ἐπαναλαμβάνει 144 φορές· «Χαῖρε...», «Χαῖρε...», «Χαῖρε...».

Ὁ ποιητὴς τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ ποιήματος, παρ' ὅλο ὅτι παραμένει ἄγνωστος σ' ἐμᾶς, κατορθώνει, μὲ τὰ διάφορα λογοτεχνικὰ μέσα ποῦ χρησιμοποιοῦ (ὅπως εἶνε οἱ ὁμοιοκαταληξία στὸ στίχο, οἱ παρηχήσεις στὸ ἄκουσμα, οἱ ἀντιθέσεις στὰ νοήματα καὶ ἄλλα), κυρίως ὁμως μὲ τὴ θερμὴ πίστι του στὸν Κύριο καὶ τὴν εὐλάβειά του στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, νὰ μαγνητίζῃ τίς ψυχές τῶν ὀρθοδόξων καὶ νὰ τίς φέρνῃ σὲ διάθεσι προσευχῆς.

Γιὰ τὸ ἱστορικὸ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου εἴπαμε καὶ ἄλλοτε. Τὸ 626 π.Χ. ἡ πόλις τῶν ὀνειρῶν μας, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ βαρβάρους καὶ ἡ θέσι τῶν Χριστιανῶν ἦταν πολὺ δύσκολη. Διότι ὁ αὐτοκράτορας ἀπουσίαζε στὰ βάθη τῆς Ἀσίας πολεμώντας τοὺς βαρβάρους καὶ εἶχε ἀφήσει τὴ φροντί-

δα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Πόλεως σὲ ἐλάχιστο στρατὸ καὶ στὸν πατριάρχη. Οἱ ἐχθροὶ ἦταν ἀσυμβίβαστοι καὶ ἰταμοί. «Μόνον ἂν γίνετε πουλιὰ νὰ πετάξετε στὸν οὐρανὸ ἢ ψάρια νὰ κολυμπήσετε στὸ Βόσπορο, θὰ σωθῆτε», ἔλεγαν στοὺς Βυζαντινοὺς.

Ἄλλὰ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας ἔκανε τὸ θαῦμα του. Τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα φύσηξε ἄνεμος σφοδρὸς, ὁ ὁποῖος ἔπνιξε τὰ καράβια τῶν ἐχθρῶν, κι αὐτοὶ διέφυγαν τὴν πολιορκία καὶ ἔφυγαν. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα οἱ λυτρωμένοι Χριστιανοὶ συνέθεσαν τὸ θρυλικὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». Καὶ τὸ βράδυ μαζεύτηκαν στὸ ναὸ κι ὅλη τὴ νύχτα ἔψαλαν ὄρθιοι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὴν Παναγία τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο.

Ἐρμηνεύσαμε ἄλλοτε ἄλλους στίχους ἀπὸ τοὺς Χαιρετισμοὺς. Τώρα ἂς προσπαθήσουμε νὰ ποῦμε λίγα λόγια ἐπάνω στὸ «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1).

***

● Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕνας ὕμνος τῆς παρθενίας στὸ πρόσωπο τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ Παναγία γέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεό, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἀγίας Τριάδος, χωρὶς ἄνδρα, κατὰ τρόπο ὑπερφυσικό, ἐκ Πνεύματος ἀγίου. Γι' αὐτό, ἐνῶ ἔγινε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἔμεινε καὶ Παρθένος.

Οἱ πρόγονοί μας τιμοῦσαν τὴν παρθενία ὅχι μόνο μὲ ὕμνους στὴν Παναγία ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ ζωὴ τους. Τιμὴ τῆς κόρης ἦταν νὰ διατηρῆ τὸν ἑαυτὸ της ἀγνὸ καὶ καθαρὸ στὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μέχρι τὸ γάμο. Πολλοὶ μάλιστα ἔπαιρναν τὴν ἀπόφασιν νὰ μείνουν καὶ διὰ βίου ἄγαμοι. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦσαν τὸν ἔγγαμο βίον ζοῦσαν μὲ σωφροσύνη καὶ δημιουργοῦσαν ὑγιεῖς οἰκογένειες. Δὲν λέμε ὅτι ἔλειπαν οἱ παρεκτροπές, ὄχι. Ὑπῆρχαν καὶ ἠθικὰ

παραπτώματα καὶ σαρκικὲς πτώσεις, πορνεία καὶ μοιχεία. Ἄλλ' αὐτὰ τότε ἦταν ἐξαιρέσεις. Καὶ μιὰ κοινωνία, ποὺ κατὰ κανόνα τιμοῦσε τὴν παρθενία, εἶνε αὐτονόητο ὅτι βρισκόταν σὲ ὑψηλότερο ἐπίπεδο ἀπὸ τὴ δική μας.

Σήμερα τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Δὲν εἶνε πλέον ὅπως τὰ χρόνια ἐκεῖνα, ποὺ ἡ τιμὴ τῆς παρθενίας βρισκόταν σ' ἓνα ὕψος. **Σήμερα ἡ παρθενία** ὄχι μόνο ἐγκαταλείπεται, ὄχι μόνο δὲν τιμᾶται, ἀλλὰ καὶ **χλευάζεται**, τόσο σὲ κατ' ἰδίαν συνομιλίες ὅσο καὶ δημοσίως· ἡ τηλεόρασι φθερίζει βαθεῖα καὶ σαπίζει τὰ ἦθη τοῦ λαοῦ.

● Οἱ συνέπειες τῆς φθορᾶς φαίνονται στὸ γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κύταρο τοῦ σώματος τῆς κοινωνίας. Σήμερα δυστυχῶς **ὁ γάμος κλονίζεται** καὶ πάσχει.

Οἱ **προγαμιαῖες σχέσεις** καταστρέφουν τὴν ἀγνή ἀγάπη. Γι' αὐτὸ οἱ νέοι διστάζουν ν' ἀνοίξουν οἰκογένεια καὶ ἀναβάλλουν τὸ γάμο.

Ἄλλὰ καὶ οἱ γάμοι ποὺ γίνονται δὲν ἔχουν ἀντοχή καὶ διάρκεια. Μεγάλο ποσοστὸ γάμων διαλύονται σύντομα. Ἐνῶ οἱ πρόγονοί μας δὲν ἤξεραν τί θὰ πῆ διαζύγιο, τώρα **ἔχουμε πληθὸς διαζύγια**· τόσα διαζύγια ὅσα ποτέ ἄλλοτε· οἱ δικηγόροι βρίσκουν συνεχῶς δουλειά.

Τὸ ἄλλο κακὸ μέσα στὸ γάμο εἶνε ἡ **ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας**· κι αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ δὲν διαλύουν τὸ γάμο τους δὲν γεννοῦν ὅμως πλεον παιδιὰ· ἓνα - δυὸ παιδιὰ, καὶ σταματοῦν. Μὲ διάφορα πονηρὰ καὶ σατανικὰ μέσα ἀκυρώνουν τὸν φυσικὸ προορισμὸ τοῦ γάμου καὶ γίνονται ἔνοχοι σοβαροῦ ἁμαρτήματος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, στερούμενοι τὴν εὐλογία του γιὰ κάθε προκοπή. Ὅταν στὴν ἐκκλησία ψάλλουμε *«Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε»* ἐμπαίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας. *«Φρίξον ἥλιε, ἀναστέναξον γῆ»*.

Ἡ **δημογραφικὴ συρρίκνωσι** εἶνε ἄλλη συμφορά, μὲ ὀλέθριες ἐπιπτώσεις στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους. Ἔχουμε τὰ λιγώτερα παιδιὰ στὴν περιοχὴ· ἡ Βουλγαρία, ἡ Σερβία, ἡ Ῥουμανία, ἡ Ῥωσία, ἡ Τουρκία ἔχουν παιδιὰ· ἐμεῖς δὲν ἔχουμε. Τὰ Ἑλληνόπουλα μειώνονται, τὸ γένος λιγοστεύει καὶ κλείνουν σχολεῖα.

Ἡ **φιλαυτία** καὶ ὁ **ἐγωισμὸς**, τέλος, εἶνε ὁ τᾶφος τοῦ γάμου. Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἓνας βασιλιᾶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤθελε διαλέξει γυναῖκα γιὰ νὰ παντρευτῆ, κι ὅταν ἦρθαν οἱ ὑποψήφιοι, κρατοῦσε ἓνα μῆλο χρυσοῦ νὰ τὸ δώσῃ στὴν ἐκλεκτὴ του. Εἶπε λοιπὸν ὁ βασιλιᾶς σὲ μία ἀπὸ αὐτές, τὴν Κασσιανή· Εἶνε ἀλήθεια ὅτι *«ἐκ γυναικὸς ἐρρῦη τὰ φαῦλα»*; ἐννοώντας τὴν Εὐά. Ἐξυπνὴ ἐκεῖνη, δὲν τὸ δέχθηκε αὐτὸ καὶ τοῦ ἀπήντησε· *«Ἀλλὰ καὶ ἐκ γυναικὸς ἐρρῦη τὰ κρείττω»*, δηλαδὴ τὰ ἄριστα, ἐννοών-

τας τὴν Παναγία ποὺ γέννησε τὸν Χριστό μας. Αὐτὸ δυσαρέστησε τὸ βασιλιᾶ καὶ ἀντ' αὐτῆς προτίμησε ἄλλη. Γιατὶ εἶνε γεγονὸς ὅτι οἱ ἄντρες, ἀπὸ ἐγωισμὸ, δὲν θέλουν γυναῖκα ἔξυπνη, γιὰ νὰ μὴ μειονεκτοῦν κοντὰ τῆς.

● Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀμαυρώνει ἐγκληματικὰ τὴ συζυγικὴ ζωὴ καὶ βάφει τὰ χέρια τῶν συζύγων στὸ αἷμα τῆς παιδοκτονίας εἶνε οἱ αἰμοσταγεῖς **ἐκτρώσεις**. Εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἐγκλημα ποὺ συντελεῖται σήμερα στὸν κόσμο.

Δράστες τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς, εἶνε **γιατροὶ καὶ συνεργάτες** τους. Παρὰ τίς λευκὲς στολὲς ποὺ φοροῦν καὶ τὸν ἱατρικὸ ὄρκο ποὺ ἔδωσαν, τολμοῦν νὰ ἐπεμβαίνουν στὴ ζωὴ τοῦ κυοφορουμένου ἐμβρύου καὶ θανατώνουν ἓνα ἀνυπεράσπιστο ἀθῶο πλάσμα. Πῶς ἡσυχάζουν οἱ ἴδιοι; Πῶς καθησυχάζουν καὶ ἄλλους βαφτίζοντας ἀπατηλὰ τὸ ζωντανὸ ἔμβρυο σὲ «ἀδιαμόρφωτο γενετικὸ ὑλικό»;

Συνεργοὶ βεβαίως εἶνε **οἱ γονεῖς**. Ἀντιμετωπίζουν τὴ νέα ζωὴ ἐχθρικὰ καὶ βλέπουν τὸ παιδί ποὺ τοὺς χαρίζει ὁ Θεὸς ὡς ἀντίδικο ποὺ πρέπει νὰ ἐξοντωθῆ. Κανένα ζῶο καὶ κανένα θηρίο τῆς ζούγκλας δὲν συμπεριφέρεται ἔτσι. Τί δάκρυα πρέπει χύσουν γιὰ τὴν πρᾶξι τους!

Κορυφαία εὐθύνη ἐδῶ φέρει **τὸ κράτος** πού, ἀντὶ νὰ πατάσῃ, ἐπιτρέπει, ἐνθαρρύνει καὶ ἐπιχορηγεῖ μάλιστα αὐτὴ τὴ γενοκτονία.

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ ἐπὶ τοῦ χαιρετισμοῦ *«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας»*. Ὁ χαιρετισμὸς κλείνει μὲ τὸ *«Χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας»*. Ἡ Παναγία ὡς Παρθένος εἶνε τὸ πρότυπο τῆς παρθενίας· ὡς **Μητέρα δὲ τοῦ Θεοῦ** εἶνε ἡ πύλη εἰσόδου στὴ σωτηρία· δι' αὐτῆς ὁ κόσμος βρίσκει τὴ σωτηρία. Ὡς μητέρα ἀποτελεῖ πρότυπο γιὰ κάθε μάνα.

Μητέρα εἶνε ὁ τιμητικὸς τίτλος τῆς γυναίκας. Ἡ μάνα εἶνε τὸ γλυκύτερο πρόσωπο στὴ ζωὴ μας, ἡ ρίζα τῆς οικογενειακῆς ζωῆς, ἐστία καὶ κέντρο συνοχῆς τῆς οικογενείας. Ἄν οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τοὺς ἄντρες τους, οἱ ἄντρες ἀγαποῦν τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους, ἂν εἴμαστε ἐργατικοὶ καὶ φιλότιμοι, τότε ἡ μικρή μας πατρίδα θὰ εὐλογηθῆ.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσει καὶ ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγὸς νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ. Ἐμεῖς, ποὺ ἐδῶ στὰ ἄκρα φυλάσσουμε Θερμοπύλες, νὰ ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐκκλησιαζώμεθα, νὰ ἐξομολογούμεθα, νὰ ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τότε, παρ' ὅλη τὴν ἁμαρτωλότητά μου, προφητεύω καὶ λέγω· ἡ Μακεδονία μας ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα Ἑλληνική.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος